U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **V. K. V.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 22. 12. 2016, čj. 310046/2016-VO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2017, čj. 31 A 193/2017-74,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 27. 10. 2016 odložilo Velvyslanectví České republiky v Hanoji žalobcovu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 22. 12. 2016.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí o rozkladu žalobu. V průběhu řízení o žalobě prohlásil žalovaný za nicotná rozhodnutí vydaná v obou stupních. Učinil to v návaznosti na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, čj. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS, podle kterého náleží věcná příslušnost k rozhodnutí o žádostech o povolení k pobytu na území České republiky Ministerstvu vnitra.

[3] Žalobce vzal následně žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného. Zároveň požádal, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[4] Krajský soud zastavil řízení výrokem I usnesení ze dne 22. 9. 2017, výrokem II žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 570 Kč a výrokem III žalobci vrátil poměrnou část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl výroky I a II usnesení krajského soudu kasační stížností. Namítal, že krajský soud měl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v odpadnutí předmětu řízení, tj. prohlášení napadeného rozhodnutí za nicotné. Zdůraznil, že krajské soudy nejsou jednotné při rozhodování o žalobách směřujících proti rozhodnutím správních orgánů, která byla následně prohlášena za nicotná. Žalobce sice vzal žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, to však bylo vyvoláno objektivními okolnostmi spočívajícími v radikální změně judikatury NSS, kterou provedl rozšířený senát (*viz jeho výše citovaný rozsudek publikovaný pod č. 3603/2017 Sb. NSS*). Procesní postup krajského soudu se promítl do povinnosti stěžovatele nahradit žalobci náklady řízení, což stěžovatel považuje za nespravedlivé, neboť on sám pouze respektoval jinou judikatorní linii než tu, k níž se nakonec přiklonil rozšířený senát. Stěžovatel také zmínil možnost krajského soudu nepřiznat náhradu nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby NSS napadené usnesení krajského soudu zrušil v rozsahu výroků I a II a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] NSS se zabýval nejprve otázkou, zda jsou v dané věci splněny veškeré podmínky řízení, a shledal, že kasační stížnost není přípustná.

[7] Předně je třeba podotknout, že obsahově totožnou kasační stížností stěžovatele se NSS zabýval již ve věcech sp. zn. 6 Azs 267/2017; sp. zn. 1 Azs 332/2017; sp. zn. 7 Azs 292/2017; sp. zn. 5 Azs 246/2017; sp. zn. 5 Azs 247/2017; sp. zn. 5 Azs 248/2017; sp. zn. 7 Azs 267/2017; sp. zn. 5 Azs 286/2017 a dalších. Protože je skutkový a právní stav nyní posuzované věci zcela srovnatelný, nemá NSS důvod ani v této věci opustit již dříve vyjádřený právní názor.

[8] NSS s odkazem na svou dosavadní judikaturu upozorňuje, že kasační stížnost je z objektivního hlediska přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevylučuje (§ 102 s. ř. s.). Při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je však třeba posoudit i podmínky subjektivní přípustnosti na straně stěžovatele. Ta je zde částečně splněna, neboť kasační stížnost podal účastník řízení před krajským soudem; tím se však subjektivní přípustnost kasační stížnosti nevyčerpává.

[9] Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému soud svým rozhodnutím plně nevyhověl, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na právech. Rozhodující přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, který mohl v řízení dosáhnout příznivějšího výsledku než toho, který krajský soud svým rozhodnutím skutečně založil. Způsobená újma zároveň musí být odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (srov. usnesení NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33).

[10] Stěžovatel netvrdí, že by mu zastavením řízení byla způsobena jakákoli újma na právech. Domáhá se odlišného výroku v tom směru, že namísto zastavení řízení požaduje odmítnutí žaloby. V důsledku odmítnutí žaloby by však bylo stěžovatelovo postavení shodné, jako je tomu nyní – žaloba by nebyla věcně projednána a jeho rozhodnutí by nadále bylo nicotné, tedy fakticky neexistovalo. Ani při odmítnutí žaloby by stěžovatelova

pokračování

kasační stížnost nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. NSS proto odmítl kasační stížnost směřující proti výroku I usnesení krajského soudu podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] Z argumentace obsažené v kasační stížnosti navíc plyne, že se stěžovatel nedomáhá toho, aby krajský soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal, nýbrž tvrdí, že soud neměl řízení o žalobě zastavit, ale měl žalobu odmítnout. Jak při zastavení řízení, tak při odmítnutí žaloby se ovšem řízení končí procesním rozhodnutím, aniž soud meritorně projednal předmět řízení a vyřešil jej autoritativním soudním výrokem. Stěžovatel tedy nijak nezpochybňuje skutečnost, že soud žalobu věcně neprojednal, ani netvrdí, že by mu samotným zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Je zřejmé, že ve skutečnosti se stěžovatel brání pouze povinnosti hradit náklady řízení, kterou mu uložil krajský soud výrokem II usnesení, čemuž účelově přizpůsobuje i svou argumentaci týkající se výroku I. Odlišný přístup krajských soudů k dané procesní situaci jistě není žádoucí, kasační stížnost však není univerzálním opravným prostředkem a nemůže napravit, resp. sjednotit, všechny aspekty rozhodování krajských soudů.

[12] NSS proto odmítl kasační stížnost i v rozsahu směřujícím proti výroku o nákladech řízení, a to podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Takový výrok lze napadnout pouze ve spojení s hlavním výrokem. Je-li však část kasační stížnosti směřující proti hlavnímu výroku rozhodnutí krajského soudu nepřípustná, následuje její osud i ta část, která napadá výrok o náhradě nákladů řízení (bod 31 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[13] NSS tedy odmítl kasační stížnost jako celek a nezabýval se meritorním posouzením kasačních námitek. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu